

žarek dobrote

10/XI
oktober
2013

glasilo slovenske karitas

Karitas

TEMA MESECA

- 3 ••• Sveta vera bodi vam luč, materni jezik bodi vam ključ do zveličavne omike

V OBMOČJU SOČUTJA

- 4 ••• Svoboda, kriza, nostalgija in ponoven vzpon

V LUČI STROKOVNOSTI

- 5 ••• Znam poiskati pomoč?

MEDGENERACIJSKA SOLIDARNOST

- 6 ••• Prosti čas naj bo praznovanje

- 7 ••• Žejne napajati in popotnike sprejemati

- 8 ••• Verjamem vate

CELJE

- 10 ••• Župnijska Karitas z mladimi in za mlade

- 10 ••• Pomoč sočloveku pri procesu žalovanja

KOPER

- 11 ••• Romanje sodelavcev Karitas na Moravsko in Češko LJUBLJANA

- 12 ••• Letovanje družin v Portorožu

- 14 ••• Pomoč šolarjem

MARIBOR

- 15 ••• Jesenska kmečka opravila v Domu Danijela Halasa

MURSKA SOBOTA

- 16 ••• Veselo in z dobrimi željam

NOVO MESTO

- 16 ••• Vtisi z letovanja starejših

- 17 ••• Napovednik

- 18 ••• Verjamem vate, 2. del

- 19 ••• Seminarji karitas 2013 - Verjamem vate

- 19 ••• Bili smo zopet na sedmerih Triglavskih jezerih!

- 20 ••• Karitas proti trgovini z ljudmi

- 20 ••• Letovanje skupnosti Srečanje v Sloveniji

- 21 ••• Skrb za starejše – priložnost ali obveza?

- 22 ••• Karitativno delo, študijski program izpopolnjevanja

- 23 ••• Za mir v Siriji

Napovednik dogodkov
tokrat najdete na strani 17!

VERJAMEM VATE

Matej Kobal

Bog mi z ljubeznijo, ki jo ima do mene, pravi: »Verjamem vate,« jaz pa na njegovo ljubezen odgovarjam, ko pravim »Verjamem Vate« Bogu, »Verjamem vate« bližnjemu in »Verjamem vete« samemu sebi. Ta zadnji »Verjamem vate« je morda še najtežji. Skupaj pa je ta trojni »Verjamem vate« temeljni gradnik moje vere.

Naslovno predavanje, ki ga bo imel predsednik Italijanske škofovske konference kardinal Angelo Bagnasco na srečanju evropskih škofov ob zaključku leta vere, nosi pomenljiv naslov: Vera raste, ko je živeta kot pričevanje ljubezni, ki smo jo prejeli. V pastoralni triadi Oznanjevanje, bogoslužje in karitas ima torej tudi karitas nekaj opraviti z vero. Ne le to, ima središčno mesto, saj krepi vero v Boga, ga slavi in zanj pričuje tudi drugim. Z vero je namreč tako kot z ljubeznijo. Biti mora konkretna. Romantično zdihovanje, kako zelo te imam rad, lahko gane najstnico, ki se zaradi sladkih besed znajde v devetih nebesih. Prava ljubezen pa je tista, ko mož ponoči vstane in stopi k zibelki tolažit jokajočega dojenčka, da tega ne bi bilo treba njegovi pretrujeni ženi. Dejanja izpričujejo ljubezen in dejanja izpričujejo vero. »Pokaži mi svojo vero brez del in jaz ti bom pokazal vero iz svojih del« (Jak 2, 18), pravi apostol Jakob. Dejanja izpričujejo mojo vero in jo delajo živo. Vera se pozna v življenju tako, da spreminja svet.

Kip na moji mizi je umetniško delo z naslovom Mati z otrokom. Kipar verjetno iz ozira do različno mislečih svojega dela ni poimenoval Marija z detetom Jezusom. Ni pomembno. Sam kipec razumem in doživljam kot Njo, ki je na skrivnostni način dala življenje našemu Odrašeniku. Marija se v nežni, kontemplativni drži sklanja k Sinu, ki ga kot nebogljeno dete drži v naročju. Ta drži ji je dala moči za beg v Egipt, zavračanja, vse, kar je morala zaradi tega Deteta prestati, vse do sedmerih mečev, ki so prebodli njeno srce. Nežen pogled, zrenje, občudovanje, hvaljenje, češčenje, molitev. V srcu vere je bogoslužje kot predpoda večnega življenja pri Bogu in kot hrana, ki mi daje moči, da lahko svojo vero dejavno živim. Tako Marija, tako vsak kristjan, sodelavec Karitas pa še posebej.

• FOTO NASLOVNA STRAN Rok Mubi in ZADNJA STRAN Urška Kelvišar •

tema meseca

**SVETA VERA BODI VAM LUČ,
MATERIN JEZIK BODI VAM
KLJUČ DO ZVELIČAVNE OMIKE**
(blaženi A. M. Slomšek)

Imre Jerebic

V letu vere v slovenski Cerkvi in v letu aktivnega državljanstva v Evropi sem si izbral na pragu šolskega in pastoralnega leta za razmišljanje Slomškov verz, da bi nam bil v spodbudo in izziv.

Priznati moram, da se me je Slomškovo geslo zelo dotaknilo tisti dan, ko je papež Janez Pavel II. leta 1999 v Mariboru razglasil Slomška za blaženega. Tako mogočno je donela pesem: »Slomšek, naš patron, Slovincem dan za lon ...« Pesem me je popeljala v razmišljanje, kaj nam je dobri Bog podaril po škofu Antonu Martinu Slomšku: vero, materni jezik in še kaj!

Da, Slomšek je bil velik vizionar in zelo pogumen mož, saj je v času Avstro-Ogrske, ki je imela zelo močan verski in politični vpliv na vodstvo Cerkve, dosegel prenos škofije iz obrobja v središče v Maribor in tako vneto organiziral nedeljske popoldanske katehetske urice v domačem jeziku, da so se te hitro širile po vsej škofiji.

Vera in materni jezik – gre to danes skupaj, ko pa imamo urejena škofijska ozemlja in tudi vsa obredja in Sv. pismo v domačem jeziku?

Slomšek, sv. brata Ciril in Metod, Primož Trubar, mnogi prekmurski in pozneje tudi goriški duhovniki so se v globini svojih src zavedali, da morajo sejati Božjo besedo svojim ovcam v razumljivem jeziku.

Drugi vatikanski koncil, ki se začel pred dobrimi 50 leti, je prinesel veliko revolucijo, ko je domače jezike postavil namesto latinščine kot togega jezika, ki so ga razumeli le redki.

Tako je drugi vatikanski koncil domačemu jeziku uradno dodal dimenzijo »svetega«, ker je postal liturgični jezik in uradni jezik svete govorice.

Tudi sodelavci Karitas smo dediči teh velikih sprememb v Cerkvi, ki jih lahko v letu vere in v letu aktivnega državljanstva ponovno ovrednotimo in notranje povežemo, da bi domači jezik in vera bolj žarela v nas in iz nas.

Gre za to, da v letu vere izkoristimo priložnost in milost, da vera v Boga Očeta Stvarnika, Sina Odrešenika in Svetega Duha Posvečevalca dobi večji prostor v naših srcih. In druga dimenzija, da pripadnost narodu okrepi v nas MI zavest, da smo narod Slovencev, da kot narod skupaj hodi-

mo po poti sprave in da sta sožitje in solidarnost zrcalo živosti naroda.

Naštel bom nekaj misli, ki so lahko spodbuda ali stopničke do osebne vere in priložnost, da bi doživljali domovino kot svojo dobro mater, ki nam daje varnost in kruh.

Vera v Boga Očeta Stvarnika: Imamo Očeta Stvarnika, ki nas čaka ob poti v času, ko tavamo kot samovoljni in svobodni sinovi in hčere, in tudi v času, ko se varno počutimo v Njegovi bližini kot privilegirani (prim. Lk 15,11–32). Pa se zgodi, da se enim in drugim zalomi; naša samovolja in navidezna svoboda nas pripeljeta na rob izgubljenosti, naša navidezna varnost v Njegovi bližini postane preveč ohlapna ali celo ljubosumna.

Ene in druge pa Oče, ki je Stvarnik vseh, čaka ob poti. Doživeti, da Oče do enih in drugih naredi prvi korak, je priložnost in milost, da vsak od nas gre vase in tudi sam naredi svoj korak do Očetovega objema.

Recept je: Iti vase, vzeti si čas za srečanje s svojim Očetom; priznati svojo realnost, da me je nekam zaneslo, in korajžno sprejeti Očetovo roko, ki sprejme v objem in odpušča znova in znova.

Vera v Sina Odrešenika: Bog se je učlovečil po svojem Sinu. Sin Jezus Kristus je postal in še vedno postaja del naše stvarnosti. Nam je na dosegu roke, je med nami. Je Emanuel – Bog z nami. Ta Božji Sin je med nami, pa vendar dostikrat skriti Bog za verne in neverne.

Ta paradoks skritosti in oddaljenosti Sina Odrešenika je paradoks današnjega časa, ki mu radi pravimo potrošni čas, v katerem živimo mimo Boga in brez Boga.

Kot pravi pisateljica dr. Nela Sršen v knjigi *Rak na duši*: »Bog pripada vernim in nevernim. Bog je namreč tisto izvirno v nas, je del našega duha.«

Po Jezusu Kristusu je Bog v nas in med nami včeraj, danes, jutri. Tako močno je vtkan v naše življenje, da od nas zahteva odpoved, in da po Njegovem zgledu vsak vzame svoj križ in hodi za njim (prim. Lk 14,26–27).

Križ je znamenje našega odrešenja, če seveda zaupamo Jezusu Kristusu, da je On naša Pot, Resnica in Življenje. Če mu ne zaupamo, smo največji reveži, kot bi rekel Sveti Pavel, ker ne verujemo, da nas je On odrešil in vstal za nas.

Sveti Duh Posvečevalec: Pri Svetem Duhu se rado zatakne. Danes ponovno odkrivamo njegovo vlogo. Nekateri teologi ga imenujejo celo pozabljeni Bog. Nič čudnega, da je danes toliko debat in toliko odprtih vprašanj, kdaj iti k birmi oziroma kdaj je mlad človek zrel za prejetje darov Sv. Duha. Če nas Oče čaka ob poti, da nas sprejeme take, kot smo, v svoj

objem, če nas Sin odrešuje tudi preko naših križev in nas oči sprejemati svojo realnost, nas Sveti Duh nenehno posvečuje s svojimi posebnimi darovi.

Sveti Duh je naš vsakdanji spremljevalec. Posebno ko se sprehajamo na nekem robu odvisnosti, dostojanstva, lakomnosti ali napuha ..., nas kot nevidni Bog po nekih notranjih signalih vodi v drugo smer in na drugo pot.

Krepiti MI zavest, da smo narod Slovencev:

4

Ko nas nekdo ali nekaj ogroža, znamo Slovenci stopiti skupaj. Morda je to zgodovinska posledica, kjer smo bili dolga stoletja od nekoga tlačeni ali odvisni od raznih ideologij. Nova država pomeni novo pot in slovo od starih vzorcev. Po dvajsetih letih samostojne Slovenije govoriti, da je bilo včasih v času socializma bolje, pomeni, da smo samo navidezno stopili v novo demokratično državo, kjer o svoji usodi odločamo sami, kjer se moramo sami naučiti preživeti in kjer si sami postavljamo etične vzorce obnašanja, odgovornosti, spoštovanja drug drugega.

Gre za MI zavest, da se učimo državo čuvati, razvijati, ohranjati.

Skupaj hodimo po poti sprave: Včasih so nas tujci tlačili, da so nam lahko vladali, danes se še vedno delimo zaradi krute zgodovine pred 60 leti, in tako zapiramo vrata sprave sebi in med seboj.

Tudi verni, ki smo od zgoraj prejeli dar odpuščanja in ob vsaki molitvi očenaša zatrjujemo, da znamo odpuščati, premalo stavimo na Jezusa Kristusa, brez katerega ni moč odvreči starih zamer, krivic, premnogih nečloveških ravnanj med vojno in po njej.

Samo s pomočjo milosti od zgoraj in z našim lastnim prizadevanjem naša država lahko pridobi normalno, pravo podobo. Spravo lahko izmolimo le verni, je pred kratkim rekel nek zamejski starejši duhovnik. Verni Slovenci imamo karte sprave v svojih rokah. Upam, da bomo znali z njimi zaigrati dobro igro.

Sožitje in solidarnost med nami je zrcalo živosti naroda: Državi daje nenehen zagon in jo drži pokonci medsebojno sožitje in solidarnost tako med različnimi starsrtnostnimi generacijami kakor tudi med vernimi ali nevernimi ali med različnimi etničnimi skupinami ter pripadniki različnih narodnosti. Ne gre samo za to, da negujemo zunanji mir ali igramo strpnost ..., gre za mnogo, mnogo več: da znamo videti, slišati in nekaj narediti za drugačnega človeka, ki živi v naši sredi ali naši okolici.

Najbolj zlagano je dejstvo, da bi morala socialna država poskrbeti za vse. Tako za brezposelne, brezdomce, Rome, tujce, ostarele, obrobne in še koga. Solidarnost in sožitje gradimo solidarni in sočutni ljudje, ki moramo dostikrat prehitevati državne zakone oziroma državne predpise. •

v območju sočutja

SVOBODA, KRIZA, NOSTALGIJA IN PONOVEN VZPON

Silvestra Sadar,

pastoralna asistentka Vojaškega vikariata

Res je, nič ni novega pod soncem, kot pravi Sveto pismo. Zakaj? Verjetno je odgovor skrit v tistem segmentu, ki je navzoč v vseh obdobjih in zgodbah – ta segment je človek. On je večno isti, saj so isti izzivi, skušnjave, oblastželjnost, trpljenje, smrt – področja, s katerimi se izmed vseh živih bitij ukvarja samo človek. Tako se ponavljajo tudi zgodovine narodov. Vzemimo Izraelce in Mojzesa pred 3200 leti.

Pobegnili so iz Egipta, kjer so bili sužnji, in štiri-deset let po puščavi potovali v obljubljeno deželo. V pomanjkanju hrane in vode, ogroženi od roparskih tolp so pozabili na sanje o svobodi, z nostalgijo so zrl proti Egiptu in bili tako obupani, da so v apatiji in potem brezvladju začeli ogrožati sami sebe.

Se vam zgodba zdi znana? Diši po »slovensko«, kajne? Da, podobna je do neverjetne potankosti.

Danes srečujem ljudi, ki se jim neverjetno toži po nekdanji državi. Ker vem, da z njihove strani ne gre za izzivanje, se sprašujem, zakaj tako čutijo. Kaj danes pogašajo?

Mislim, da njih in vse ostale najbolj ubija in izčrpa to, da ne vemo več, kaj je narobe in kaj prav. Množica čisto nasprotujočih si informacij nam vsak dan polni glavo. Ni ga človeka v slovenski družbi, ki

bi si upal na glas izreči, da splav ni dobro dejanje, kljub dejstvu, da celo življenje trpijo posledice tako ženske, moški kot medicinsko osebje. Da se spolnost, če jo dosledno trgamo iz možnosti podarjanja življenja, sprehaja po robu prepada, ko ni več važno, kdo je s kom, kaj kdo čuti, kolikokrat je kdo zavržen in da gre pri tem za naše sinove in hčere ...

Je še kakšno upanje za nas?

Je. Ko so bili Izraelci kot narod in posamezniki popolnoma na tleh, so prejeli jasna navodila: **veruj, spoštuj starše, ne ubijaj, ne nečistuj, ne laži, ne kradi, ne želi, kar ni tvoje ...** Jasno, najbolj primeren in logičen čas.

Danes prihajajo generacije tistih, ki k verouku niso hodili, saj jih starši niso hoteli s tem »obremenjevati«. Njih Cerkev, pa tudi politika in družba sploh ne zanimajo. Se o tem niti ne kregajo.

Vendar je upanje: četudi zapovedi kdo ne pozna in ni veren, ve, katere stvari ljudje danes najbolj »mažemo« in skrunimo ... Kot da bi zapovedi imeli v sebi! Ne imenujejo se po naključju Božje.

Naša stična točka bodo zapovedi – vsaj zadnjih sedem – in tudi človekovo hrepenenje po Bogu. Ljudje v moji oklici čutijo sveto dolžnost, da mi (večkrat) povedo, da so ateisti. To sprejemam in spoštujem. Ker pa osebno verujem, da smo ustvarjeni po Božji podobi, verujem, da jih Bog čaka za ovinkom in da ga bodo iskali tudi oni ter ga slej ko prej tudi zasluhtili, našli ...

Naši kolumnisti v dnevnem časopisu, novinarji, celo učitelji sicer govorijo, kot da je neprestan, zajedljiv, strupen dvom v vse, v institucije, državo, politiko, volitve, vero, Boga, višek intelektualnega dometa. Prav je, da iščejo, dvomijo pubertetniki, saj prečiščujejo svoje otroške podobe zato, da bi kot odrasli lahko konstruktivno gradili skupnost ... Nihče v družbi pa si ne more privoščiti ne-vere, vere v nič. Od nevere »se nam trga«, ne zmoremo, se »zakajmo«, si injiciramo substance, se morimo, krademo ... Dr. Anton Stres je kot profesor nekoč dejal: »Svoboda ni v svobodi od vsega, ampak v svobodi za ...«

Pride čas, ko je moralna in duhovna prenova edina preostala izbira ... Seveda, vse pa se začne pri tebi, meni ... Stvar odločitve. Zbudimo se! Odločimo se za! •

Foto: (vir: internet)

v luči strokovnosti

ZNAM POISKATI POMOČ?

Ivanka Šušteršič

Pri vsaki sv. maši na začetku molimo med drugim tudi: »mnogo dobrega opustil«.

Kot prostovoljke Karitas se me te besede močno dotaknejo. Sprašujem se pa, kje so meje razdajanja drugim, da ne delaš škode sebi.

Pred več kot 20 leti sem bila na tritedenskem izobraževanju Karitas v Lurdu v Franciji. Tam so me naučili mnogo dobrega za delo v organizaciji Karitas. Dodatno pa tudi to, da imam ob obilici dela za Karitas pravico in dolžnost, da rečem: »tega pa ne znam« ali »tega pa ne morem«. Te pravice se tudi poslužujem, in sicer tako: Za problem, ki ga ne poznam dobro, poiščem osebo, ki mi lahko pomaga, da problem rešujemo skupaj. Saj: »Vsi ljudje vse vemo!« Brez dobrih sodelavcev lahko pri nudenju pomoči storimo veliko manj.

Kdo so naši sodelavci pri Karitas? Sodelavci Karitas so lahko in naj bodo vsi kristjani, in ne samo tisti, ki poleg tega prihajajo še na srečanja župnijske Karitas. **Ljubezen, dobrodelnost naj bo osnovna drža vsakega človeka.** Glede sodelovanja za Karitas se pri reševanju problemov iz množice soljudi lahko vedno najde nekdo, ki je sposoben in zna pomagati. Pri svojem delu, verjemite mi, še nisem srečala človeka, ki bi mi odklonil pomoč.

Poleg dobrih sodelavcev, ki nudijo pomoč občasno, pa je potrebno delovanje v skupini s stalnimi sodelavci. Saj nihče ne more vsega opraviti sam in prepričana sem tudi, da ni dobro, da delaš sam. Na samem začetku delovanja je večja ali manjša težava, da si priznaš, da ne zmoreš vsega sam. Ko obstaja znana stalna skupina zaupanja vrednih sodelavcev, ob potrebi tudi na klic, pa se to obrestuje pri tekočem delu. To omogoča tudi neprekinjenost in stalnost v delovanju. •

medgeneracijska solidarnost

PROSTI ČAS NAJ BO PRAZNOVANJE

Karlo Smodiš

6

Na morju sem opazoval dedka in babico, ki sta s sabo na počitnice očitno vzela vnuka in vnukinjo. Na plaži so igrali karte. Otroka sta pozorno poslušala pripovedovanje dedka o tem, kako so včasih s fičkom premagovali velebitske strmine in da je bila plaža takrat povsem drugačna. Z zanimanjem in čudenjem so iskali rake, ki so se skrivali za skalami, in popoldne zadremali, dedek v viseči mreži, ostali pa v prijetni senci borovcev.

Vzemimo si čas

Pa ni treba iti ravno na morje. Tudi v okolici doma se hitro najde kaj zanimivega. Samo čas za drugega si je treba vzeti. Kakor Marija se je treba odpraviti na obisk k Elizabeti. Toda treba se je odpraviti. Sprejeti odločitev. Vložiti nekaj navora. Morda kaj potrpeti. Premagati kakšno oviro. Da smo potem lahko skupaj.

Če so obiski in skupno preživljanje časa sproščujoči, brez prepiranja, teženja, odpiranja kakšnih starih zamer, pridemo domov napolnjeni z novo energijo, izkušnjami in znanji. Zato je pomembno, da tudi sami gremo na obisk, z naravnostjo drugim podariti del sebe – svojih izkušenj, znanja, ugotovitev, doživetij ...

In zakaj se ne bi na obisk ali izlet kdaj pa kdaj podali skupaj – stari starši, otroci in vnuki. Kot razširjena družina. Nekateri sorodniki so si omislili poseben dan, ko vsaj enkrat na leto pridejo skupaj. Kjer se srečajo tudi štiri generacije. Samo predstavljamo si lahko, koliko pozitivne energije se sprosti na takem srečanju. Zakaj bi se srečevali samo na pogrebi, pravijo. Porok je tako ali tako zelo malo. Škoda!

Prilagodimo se

Seveda se moramo pri skupnem preživljanju prostega časa prilagoditi tistim, ki najmanj zmorejo. Otroški vozički in bergle nam takrat narekujejo tempo. Tudi prostor. Kako zanimivo je bilo gledati obisk vrtca v domu za starejše. Vse pogovore in zvedave poglede. Preverjanje očal in praznjenje žepov, iz katerih so skoraj čudežno prihajali bomboni. Pa vprašanja, zakaj lasje posivijo in kako je bilo, ko so v okolici še pasli krave.

Bogatejši smo vsi

Skupno preživljanje časa nas vse bogati. Mlade generacije dobijo zgled, kako njihovi starši ravnaajo s svojimi starši in kako stari starši spoštujejo svoje otroke ter so nanje ponosni. Vzajemno izkazovanje naklonjenosti krepi medsebojne vezi. V prostem času smo tudi bolj sproščeni in odprti za drugega. Drug drugega laže začutimo in morda prese-nečeni ugotovimo, da določenih vidikov sploh ne poznamo. Ob igri in druženju osebno rastemo in podpiramo drug drugega. Na dolgem sprehodu lahko izvemo, kaj kdo od naših bližnjih doživlja in preživlja.

A si za to moramo vzeti čas. Resda ga včasih potrebujemo tudi zgolj zase. Sploh če imamo službo, kjer smo nenehno v stiku z ljudmi. Potem je pol ure teka v samoti skoraj nujno potrebno, da ne pregorimo. A je to hkrati možnost, da nekaj prostega časa skupaj preživijo stari starši in vnuki.

Prosti čas načrtujemo

Živimo v obdobju, ko mnogi tarnajo nad pomanjkanjem prostega časa. Kar naprej so vpeti v službene in družinske obveznosti. Prav taki morajo svoj prosti čas natančno določiti.

To velja tudi za sodelavce Karitas. Sodelavci večkrat opravljajo dela, sicer prostovoljno, ki jih povsem zaposlijo. Znana je zgodba, ko je nekdo vprašal nekega poslovneža, ki je prevzel pomembno vodilno mesto v podjetju, kako neki najde čas, da vsako jutro pride k maši. Sedaj ja potrebuje več časa za podjetje. A mu je poslovnež mirno odvrnil: »Zdaj moram še več časa preživeti v molitvi, ker imam toliko odgovornejšo službo.«

Namenimo tudi sami čim več prostega časa za skupno druženje pri mizi kruha, ki nasiti tudi dušo in srce. •

Skupno preživljanje časa nas vse bogati. Mlade generacije dobijo zgled, kako njihovi starši ravnaajo s svojimi starši in kako stari starši spoštujejo svoje otroke ter so nanje ponosni.

TELESNA DELA USMILJENJA

Žejne napajati in popotnike sprejemati

msgr. dr. Jurij Bizjak

Žejne napajati: Kruh je za moč, voda je za življenje. Brez jedi ni moči, brez pijače ni življenja. Žejno ljudstvo je v puščavi godrnjalo nad Mojzesom in govorilo: »Zakaj si nas odpeljal iz Egipta, da z žejo pomoriš nas in naše otroke in našo živino?« In Gospod je dal vodo iz skale (2 Mz 17). Sodnik Samson je po poboju Filistejcev z oslovsko čeljustjo čutil silno žejo in klical h Gospodu: »Ti si dal po roki svojega služabnika to veliko zmago; zdaj pa bom umrl od žeje in padel tem neobrezancem v roke!« In Bog je odprl votlino z vodo, da je Samson pil (Sod 15).

Pijača rešuje življenje: Ko je Hagari v puščavi zmanjkalo vode, je sina Izmaela položila pod grm in se oddaljila, da ne bi gledala, kako deček umira. Gospod pa ji je odprl oči, da je zagledala studenec in dala dečku piti (1 Mz 21,14–19). Med najbolj znanimi Davidovimi junaki so tisti trije, ki so mu prinesli vodo iz tabora Filistejcev, David pa je ni hotel piti, temveč je vodo izlil na tla rekoč: »Nikakor ne, Gospod, da bi to storil. Ali ni to kri mož, ki so šli tja tako, da so ogrozili svoja življenja?« (2 Sam 23,13–17).

Popotnike sprejemati: Očak Abraham je dobil težko pričakovanega sina Izaka zaradi gostoljubja, ki ga je izkazal popotnikom (1 Mz 18; Heb 13,1–2).

»Abraham pa je zasadil tamarisko v Bersabi in klical tam ime Gospoda, večnega Boga« (1 Mz 21,33). Tamariska je listavec, čeprav ima iglice, in dela hladno in osvežilno senčico. Abraham jo je vsadil, da je pod njo sprejemal goste.

Preden je Abraham sedel k obedu, je stopil pred šotor in na vse štiri strani neba zaklical: »Abraham bo zdaj sedel k mizi. Če je kdo v bližini, naj pride in se mu pridruži!«

Judovsko izročilo pripoveduje: Job je naredil vhode na dvorišče svoje hiše z vseh štirih strani neba, da nobenemu popotniku ne bi bilo treba iskati vrat.

Gospod je pohvalil obe, Marijo in Marto: Marto, ker mu je stregla, Marijo, ker ga je poslušala (Lk 10,38–42).

Na sodni dan nas čaka šest vprašanj (Mt 25,35). Abraham je izpolnil odgovore na prva tri: Popotnike je

sprejel in jim dal jesti in piti. Kdor sprejme Kristusa, pa on izpolni ostale tri: Nas obleče, nas ozdravi, nas obišče!

Apostol Pavel naroča Rimljanom: »S svetimi v potrebah delite, gostoljubje gojite!« (Rim 12,13).

»Če kdo hrepeni po predstojništvu (episkopes, nadzorništvu), si želi dobro službo (kalou ergou). Predstojnik (episkopos) mora torej biti brez graje, ene žene mož, trezen, razumen, dostojen, gostoljuben, sposoben za poučevanje« (1 Tim 3,1–2).

»Med vdove sme biti sprejeta taka, ki ni mlajša od šestdesetih let in je bila žena enega moža, taka, za katero pričujejo dobra dela, ki je vzgajala otroke, bila gostoljubna, svetim umivala noge, ljudem v stiski pomagala, taka, ki se je zavzemala za vsakršno dobro delo« (1 Tim 5,9–10).

»Zakaj predstojnik (episkopos) mora kot Božji oskrbnik biti brez graje, ne prevzetan ne togoten ne pijanec ne pretepač ne pohlepen po dobičku, ampak gostoljuben, dobrotljiv, zmeren, pravičen, svet, zdržen« (Tit 1,7).

»Zenaja, ki je izvedenec v postavi, in Apola spodobno oskrbi za pot, da ne bosta ničesar pogrešala!« (Tit 3,13).

Isti apostol naroča Hebrejcem: »Vztrajajte v bratski ljubezni. Ne pozabite na gostoljubje. Ker so nekateri bili gostoljubni, so namreč pogostili angele, ne da bi vedeli!« (Heb 13,1–2).

Apostol Peter pa naroča: »Drug do drugega bodite gostoljubni brez godrnjanja!« (1 Pt 4,9).

Apostol Janez piše: »Ljubi, zvesto ravnaj, kar koli storiš za brate, in sicer za tuje. Ti so pred Cerkvijo pričali za tvojo ljubezen. Dobro boš storil, če jih boš oskrbel za pot, kakor je prav pred Bogom!« (3 Jn 6).

Gostoljubje ima svoje korenine v ljubezni do Boga. Kristjani smo še posebej poklicani h gostoljubju, saj gostimo Božjega Sina Jezusa Kristusa. Od gostoljubja do Kristusa je odvisno vse drugo gostoljubje: »Zatorej niste več tujci in priseljenci, marveč sodržavljeni svetih in domačini Božji, zidani na temelju apostolov in prerokov, glavni vogelni kamen pa je sam Kristus Jezus, na katerem vsa stavba skladno raste v svet tempelj v Gospodu« (Ef 2,19–21).

Pomagata nam zlasti dva darova Svetega Duha: dar spoznanja in dar strahu Gospodovega. Z darom spoznanja nismo tujci, z darom strahu nismo predrzni. •

Foto: Rok Mubi

VERJAMEN- VATE

Seminar karitas 2013

11. in 12. 10. 2013 - Mirenski Grad

18. in 19. 10. 2013 - Veržej, Marijanum

25. in 26. 10. 2013 - Celje, Dom sv. Jožef

8

Sree,
ki vidi
Seminar karitas 2011

Veseljje
v sožitju
Seminar karitas 2012

**Nič revščine,
ukrepajmo zdaj**
Seminar karitas 2010

celje

ŽUPNIJSKA KARITAS Z MLADIMI IN ZA MLADE

Andreja Gumzej

10

Tradicionalne počitniške delavnice za male in velike na začetku avgusta imajo namen kratkočasiti in hkrati bogato znanje mentorjev prenesti na (naj)mlajše v skupno zadovoljstvo. Že desetič zapored jih je organizirala Župnijska karitas Mozirje-Šmihel.

Na prvi pogled se zdi, da se te enotedenske delavnice v maločem razlikujejo od drugih počitniških delavnic. Mladi spoznavajo tuje jezike, se igrajo in ustvarjajo. A vendar so drugačne. **Za skupno mizo v Slomškovi dvorani sedejo otroci in odrasli vseh generacij, njihovo druženje pa vodi misel »Skupaj z Jezusom nam bo lepo«.** Letos so v dneh od 5. do 9. avgusta spoznavali življenje sv. Julije iz Lièga in tako k uricam »pripeljali« Jezusa, ki opogumlja in tolaži. Najmlajši udeleženec delavnic je imel štiri leta, najstarejši čez sedemdeset. Vsak dan se je z več kot tridesetimi otroki ukvarjalo petnajst mladih animatorjev, štiri mentorice tujih jezikov in več sodelavcev mozirske Karitas. Zlasti razveseljujejo mladi prostovoljci, ki so nekoč sami obiskovali delavnice, zdaj pa so ustvarjalni in polni svežih idej prevzeli vloge animatorjev.

Dan se je začel z nagovorom in molitvijo, nato pa so se otroci posvetili učenju izbranega tujega jezika – angleškega, francoskega, kitajskega in nemškega. Krajšemu odmoru so sledile delavnice »Spretni prsti in žive misli«. Iz različnih materialov so izdelovali nakit in drugo okrasje, vezli, šivali in kvačkali, obdelovali les, naredili jaslice in križce iz lesenih perlic. Nekateri so uživali v plesni delavnici, drugi v kuhinji pri peki muffinov. Vse dogajanje pa so budno spremljali člani novinarske delavnice in tudi letos izdali posebno številko glasila počitniških delavnic Tiktaktime.

Poučno, zabavno in koristno je bilo še posebej v torek. Takrat se je v klubskih prostorih župnišča udeležencem delavnic pridružil Jernej Mazej, mladi Mozirjan, znan po svojem navdušenju zlasti nad paradižniki in zelišči. Predstavil jim je različne vrste paradižnika in pripravil osvežujoč zeliščni napitek. Letošnja novost sta bili menjalnica in popravilnica igrač. Organizator si tako prizadeva tudi za zdrav odnos do narave in domačega ter za otrokom in okolju prijazno igračo.

Počitniška družba se je razšla v petek, potem ko so otroci z mentorji predstavili družinam in prijateljem svoje dosežke. •

POMOČ SOČLOVEKU PRI PROCESU ŽALOVANJA

Matej Pirnat

»Biti človek pomeni živeti v odnosu do drugih. S smrtjo se konča življenje, ne pa tudi odnos in vezi, ki smo jih z umrlim imeli. Tega, kar smo imeli skupnega z umrlim in kar smo skupaj z njim bili, nam nihče ne more vzeti, tudi smrt ne,« na seminarjih o umiranju in žalovanju razmišlja ga. Monica Müller v Nemčiji. Naša umetnica Mila Kačič je to isto resnico izpovedala na svoj poetični način:

Ni smrt tisto, kar nas loči,
in življenje ni, kar druží nas.
So vezi močnejše. Brez pomena
zanje so razdalje, kraj in čas.

Vekovečna dragih je bližina.
Smrt je le združitve návečer.
Zemlja skupno je pribežališče
in poslednji cilj vseh nas je mir.

Mir in smrt. Kako težko je najti notranji, duševni in duhovni mir ob izgubi najbližjih, vemo vsi, ki smo se z izgubo ljubljene osebe že kdaj soočili. V današnjem svetu, ki se panično boji smrti in to poslednje dejanje življenja mrzlično izriva na rob, je izguba še bolj boleča. In žalovanje je danes, vsem socialnim in družbenim – ne pa tudi družabnim – omrežjem navkljub, osamljeno, zaprto za štiri stene in polno brezupa. Kot sem si nekoč rekel na nekem samo civilnem pogrebu: če ni Kristusa, je vse en sam brezup.

Prinašati Kristusa ubogim, ubogi pa smo vsi, vsak na svoj način, je naloga in poslanstvo Karitas. Prinašati Kristusa tudi v ubadanje z izgubo, proces žalovanja in nove življenjske začetke je torej naša želja, ko na Škofijski karitas Celje pričenjamo s ciklom srečanj za usposabljanje voditeljev skupin za žalujoče. Z njim želimo usposobiti in pridobiti nove

sodelavce, ki bi v domačem okolju sprejeli izziv in povabili žalujoče k skupnim srečanjem vsak mesec. Da bi skupaj molili, prebirali Sveto pismo, v pogovorih odkrivali svoje globine in preprosto bili drug za drugega, da bi lahko bil Kristus med njimi. Da bi njihov osebni svet postajal smiseln.

Srečanja bodo vsak zadnji torek v mesecu, pričnemo 29. 10. 2013 ob 17.30 v Škofijskem domu Vrbje. Predvideno je, da nam bodo o različnih aspektih žalovanja in umiranja spregovorili ga. Mira Dobravec, prof. dr. Vinko Potočnik, mag. Drago in prof. Alenka Tacol, s. dr. Snežna Večko in duhovnik Rok Metličar.

Na srečanja prijazno vabimo vse, ki veste, da je ob izgubi najbližjih najboljši dar pomagati ljudem, ki žalujejo. Vabljeni pa tudi vsi, ki želite ali morate ta dar podariti sami sebi. •

Beseda, s katero lahko darujete pomoč za projekte Škofijske karitas Celje: pošljite SMS z besedo »SOLIDAREN« na 1919 in prispevajte 1 EUR za humanitarne projekte Škofijske karitas Celje.

koper

ROMANJE SODELAVCEV KARITAS NA MORAVSKO IN ČEŠKO

Jožica Ličen

Francija, Italija, Poljska, Avstrija, Švica, Nemčija, Liechtenstein, Španija, Srbija, Madžarska so države, ki smo jih sodelavci Škofijske karitas Koper obiskali v preteklih osmih letih. Še vedno sledimo želji po spoznavanju prestolnic in romarskih središč Evrope. Že spomladi med sodelavci pripravimo anketo, da ugotovimo, kam bi to leto za štiri dni želeli skupaj romati, potem v treh obrokih plačamo stroške romanja in končno prosimo TA Marco Polo, da poskrbi za varno vožnjo, primerno namestitev ter kvalitetno razlago na potovanju in pri ogledih.

Letos je bilo zadnji teden v avgustu naše romanje na Češko povezano s praznovanjem 1150. obletnice prihoda slovanskih bratov Cirila in Metoda na Moravsko. Zato je bila naša prva postaja Velehrad, največje božjepotno središče Moravske. Tukaj smo se pri skupni sveti maši srečali tudi z romarji Radia Ognjišče.

Tokrat se nas je zbralo 110. Poleg ravnatelja ŠK Mateja Kobala so bili z nami še duhovniki: Jože Ličen, Jožko Tomažič, Anton Požar, Bogdan Špacapan, Franc

Raspor, Slavko Hrast, Cvetko Valič, Stanko Sivec in Franc Prelc, kar je nedvomno dalo našemu romanju še dodatno duhovno dimenzijo. Vse svete maše so bile svečane, saj smo pod taktirko gospoda Hrasta in mogočno orgelsko spremljavo Uroša dokazali, da smo tudi sodelavci Karitas dobri pevci.

Po Velehradu smo obiskali Brno s številnimi mestnimi znamenitostmi in že naslednji dan nas je pozdravila »zlata« Praga. Karlov most, Astrološka ura, Hradčani, Praški grad, mogočne katedrale in čudovito obnovljene srednjeveške stavbe so en sam velik muzej bogate zgodovine Čehov in drugih narodov, ki so tu živeli.

Posebno doživetje je bilo srečanje s čudovitimi umetninami našega umetnika Plečnika. Maša v cerkvi Srca Jezusovega, prav tako delu našega arhitekta in umetnika Plečnika, je bila vrhunec našega romanja. Vožnja, petje, molitev in prijateljsko druženje nas je povežalo v eno veliko karitativno družino. Pri zadnji skupni sveti maši v Čeških Budejovicah smo ob zahvalni pesmi in »Marija, skozi življenje« vsi skupaj čutili, da nam je to romanje dalo moč in pogum za nadaljnje delo v Karitas. •

Ljubljana

LETOVANJE DRUŽIN V PORTOROŽU

Urška Borak

Že tradicionalno smo se v drugem tednu avgusta z družinami odpravili na letovanje v Sončno hišo v Portorožu. Tudi letos se je prek ŽK prijavilo veliko število družin, ki so si želele na družinski oddih. Ker so kapacitete omejene, smo na počitnikovanje v prvem terminu povabili devet družin. Glavni kriterij pri izboru družin je finančna oziroma socialna stiska, prednost pri izboru pa so imele družine, ki še nikoli niso letovale z nami.

V času oddiha si želimo, da bi družine kar najbolj izkoristile skupne trenutke, da pa ne bi nikomur postalo dolgčas, smo jim pripravili zanimiv in z dejavnostmi obarvan program skozi ves teden, za kar gredo zahvale tudi našim super animatorkam Katji, Aleksandri, Vesni in Bernardi. Njihovi vložki aktivnosti in delavnic so nam še kako popestrili dneve in pregnali dolgi čas sredinega slabega vremena. Tako smo svoje spretnosti preizkusili pri izdelavi cofkov, zapestnic, morskega dna, želvic in lampijončkov ter

barvanju majic. Jutranji kviz je bil namenjen prebujanju naših sivih celic, medtem ko je tombola prinesla veselje pri zaključnem obdarovanju družin. Ob popoldnevih smo se odpravili na sprehod skozi tunel Valeta do Strunjanskih solin in Strunjanskega križa, v kampu Lucija smo se dodobra razgibali na fitnes napravah, čas po zajtrku in kosilu pa preživljali na portoroški plaži. Najbolj zanimiv je bil zagotovo izlet z barko do Izole, kjer smo si prosti čas krajšali s kopanjem in poležavanjem v senci borovcev. Z odličnimi kosili in večerjami nas je razvajala kuharica Martina, misijonar in duhovnik gospod Stane Kerin pa je poskrbel za duhovno vsebino na torkov večer.

Teden druženja in sprostitve je minil prehitro, kljub temu pa smo ga zapustili s čudovitimi vtisi in spomini ter novimi poznanstvi. Vesela sem, da sem se lahko udeležila letovanja, ki mi bo ostalo v lepem spominu, obarvanem z otroškim smehom, prijetnimi dogodivščinami in obilico dobre volje vseh udeležencev.

VTISI ANIMATORK

Vesna Rogl

Portorož je še spal, ko sva z Bernardo stopili z avtobusa. Sonce je kljub zgodnji jutranji uri že kazalo svojo moč in obetal se je popoln poletni dan, prav takšen, kakšnega si ljudje navadno zamišljamo, ko sanjarijo o oddihu na morju. Pobrli sva svoje kovčke in se z malce negotovim korakom odpravili nekam v klanec nad avtobusnim postajališčem ... Prvič sva se namreč znašli v vlogi prostovoljk, tako da nisva imeli pojma, kaj naj pričakujeva ... in kje je Sončna hiša.

Sledeč navodilom prijaznega domačina sva jo brez težav našli. V hiši je bilo že vse v polnem teku:

voditeljica Alenka je sprejemala prišleke, njena pomočnica Urša je razporejala material, kuharica je že pripravljala kosilo ... Seznanili sva se s svojima že izkušenejšima soprostovoljkama Katjo in Aleksandro, s katerima smo si takoj začele izmenjavati ideje, kaj vse bi lahko v tednu, ki je bil pred nami, ustvarjali.

Z vsemi družinami smo se prvič zbrali skupaj ob kosilu, vendar za spoznavanje skorajda ni bilo priložnosti, saj so v nestrpnem pričakovanju trenutka, ko se bodo lahko zlekli na plažo ali zaplavali v morju, vsi kaj hitro zapustili hišo. Nadoknadili smo naslednji dan po zajtrku, ko so otroci predstavili svoje družine, izžrebali pa smo tudi listke za igro skrivni prijatelj. Družini ali posamezniku, ki si ga izžrebal, si moral med tednom v posebnih kuvertah puščati sporočila, pri tem pa nisi smel izdati svoje identitete. Naloga vsake družine oz. posameznika je bila, da do konca tedna ugotovi, kdo mu pušča sporočila, torej kdo je njegov skrivni prijatelj.

Torek je bil nasploh pester dan. V okviru ustvarjalnih delavnic smo pletli zapestnice, popoldne smo se z ladjico odpeljali na kopanje v Izolo, zvečer pa nas je obiskal misijonar Stane Kerin. V nagovoru pri sveti maši nas je spodbudil, naj ne obupavamo nad težavami vsakdanjika in naj se veselimo življenja. Pred spanjem smo se z nekaterimi otroki in starši odpravili v mesto in se prepričali, da Portorož zares zaživi šele ponoči. Polni lokali, stojnice z nakitom, živa glasba ... in lunapark. Magnet za otroke ter sovrážnik številka ena za starše. Igra »najdi otroka in ga prepričaj, da bo treba domov« nas je kar prijetno izmučila.

V sredo je lilo kot iz škafe. Čez dan smo si čas krajšali z izdelovanjem želvic in lampijonov ter s slikanjem na majice, zvečer – ko se je nebo razjasnilo – pa smo se odpravili na sprehod do fitnesa na prostem ob avtokampu Lucija in tam preizkusili svoje

fizične zmogljivosti. Po povratku so nam za piko na i tega večera zaigrali Faraoni. Pravzaprav so zaigrali občinstvu v avditoriju, vendar se Sončna hiša nahaja tik nad njim, tako da smo imeli privilegij zastonj uživati ob njihovih uspešnicah.

V četrtek je spet sijalo sonce in plaža je dobila zeleno luč. Prostovoljke smo dopoldne ostale v hiši in se pripravljale na popoldanske delavnice, so mi pa otroci, ko sem jih povprašala, kakšna je bila kaj voda, odgovarjali, da je morje toplo in super. Po kosilu smo ustvarjali mozaike z motivom morskega dna: na kartone, pobarvane z različnimi odtenki modre barve, smo lepili drobne kamenčke in ribe ter rakovice, ki smo jih izdelali s tehniko origami. Kasneje smo se tudi punce odpravile na plažo in ... V tako ledeni vodi se še nisem kopala! Lepo so me nahecali!

V petek smo zaključili s kvizom, ki smo ga igrali vsak dan po zajtrku. Otroke smo razdelili v pet skupin, ki so med sabo tekmoval v reševanju različnih ugank. Izid je bil tesen. Zmagovalci so prejeli obeške v obliki kuščarja, vsi udeleženci kviza pa pisan kamenček v spomin na Portorož. Lotili smo se tudi izdelave volnenih cofov, ki smo jih potem s pomočjo okosmatenih žičk in plišastih cofkov spremenili v simpatične male pošasti. Z veseljem so jih ustvarjali tako starši kot otroci, končni izdelki pa pričajo, da domišljija res nima meja. Zvečer smo igrali še en nagradni kviz, le da so tokrat tekmoval celotne družine, glavno nagrado pa je prejel prav vsak.

Prišla je sobota in z njo čas za odhod. Razkrili smo skrivne prijatelje, spakirali prtljago, še zadnjič skočili v morje in se poslovili. Teden je vse prehitro minil. V tem času so se stkala številna prijateljstva in ravno, ko smo zadihali kot ena velika družina, se je bilo treba ločiti. Če bi imeli na voljo vsaj še kakšen dan več ...

Odhajala sem z mešanimi občutki: lotevala se me je običajna otožnost ob koncu nečesa izjemno lepega in navdihujočega, hkrati pa sem bila hvaležna za enkratno izkušnjo. Dopust v Sončni hiši je namreč dopust z dodatno vrednostjo: ni zgolj namanje v morju in poležavanje na plaži, pač pa ponuja priložnost za aktivacijo domišljije in ustvarjalnosti ter priložnost za spoznavanje čudovitih ljudi.

VTISI DRUŽINE

Valerija Vuković

V polnem pričakovanju in otroški radovednosti mojih dveh sinov smo se spakirali, posedli v avto in zabíčali dediju (mojemu očetu), naj nas čim hitreje pripelje v Portorož v Sončno hišo. Ko smo v lepem sončnem dopoldnevu prispeli na cilj, je na terasi naše sončne hiše že odmeval smeh. Po stiskih rok z ostalimi počitnikarji je stekel vesel pogovor. Tjaž, moj starejši sin, je nestrpno čakal odhod na plažo, tako da smo se po odličnem kosilu (vse pohvale pristrčni in najboljši kuharici Martini) odpravili na kopanje. Morje je bilo slano kot vedno, toplo in razburkano.

Po večerji smo se spoznali z ostalimi družinami in kaj hitro ugotovili, da smo »ta prava« ekipa. Dnevi so se nadaljevali prav sončno tako v naši hiši kot na terasi ob ustvarjanju v družbi najboljših animatork, na plaži, na sprehodih, ki so popestrili večere, ter na nepozabnem izletu z ladjico, ki sta ga moja sinova doživela prvič (še danes se vrstijo vprašanja, kdaj gremo spet na morje z ladjico). Mlajši sin Lorenc je izlet z ladjico popestril s svojo otroško domišljijo in po vrnitvi domov vsem prijateljem pravil, da je v morju videl veliko delfinov, dva morska psa in enega krokodila.

Animatorke, naše punce Sandra, Katja, Vesna, Bernarda, Urša, voditeljica Alenka in Janko, vse ste nas tako osvojili z ustvarjanjem, s pogovorom, z nasmehom, z dobro voljo, da še danes doma izdelujemo cofke (mimogrede, babici smo porabili že vso volno), rišemo ladjice, rakce ...

Prijetne, delavne, vesele, sončne so bile te naše počitnice, ki so se nam usidrale v spomin in na fotografije. Čudovito druženje s člani drugih družin, ki so postali naši prijatelji. V upanju, da se še kdaj kje vidimo, vas vse lepo pozdravljam. •

Škofijska karitas Ljubljana vabi k

sv. maši za vse pokojne sodelavce in dobrotnike Karitas, ki bo

v ponedeljek, 4.11.2013,

ob 18. uri v župnijski cerkvi Vseh svetih na Žalah, v župniji Ljubljana-Sveti Križ.

Mašo bo daroval ljubljanski pomožni škof dr. Anton Jamnik.

POMOČ ŠOLARJEM

Polona Miklič

Škofijska karitas Ljubljana vsako leto pomaga šolarjem pri nakupu delovnih zvezkov in šolskih potrebščin v obliki bonov, ki jih družine lahko unovčijo v DZS ali MK. Tako je bilo tudi letos. V avgustu smo družinam pomagali v višini 131.350 EUR. Pomoč je prejelo 1.637 osnovnošolcev in 573 srednješolcev iz 1.055 družin. V akcijo se je vključilo 81 župnijskih Karitas.

Poleg bonov smo samo v naši pisarni na Poljanski 2 več kot 200 družin s 361 šolarji oskrbeli z zvezki in ostalimi pripomočki za šolo. Po zvezke za svoje prejemnike so prišle tudi številne župnijske Karitas. S skupnimi močmi smo razdelili 10.000 zvezkov, ki so jih v akciji Pokloni zvezek za vrstnike zbrali osnovnošolci, in dodatnih 5.000 zvezkov, ki jih je podarila humanitarna organizacija H.O.P.E. Poleg zvezkov so otroci dobili tudi vodene in tempera barvice, ki so jih darovali malčki v vrt-

cih, precej novih torb in ostalih nujnih potrebščin, ki so nam jih podarile posamezne organizacije.

Ob koncu akcije lahko upravičeno z velikim zadovoljstvom rečemo, da smo jo odlično izpeljali. Delovno poletje se je obrestovalo, saj smo številnim otrokom v veliki meri olajšali vstop v šolo.

Hvala vsem, ki so nam pri tem pomagali. Še kako drži misel šolarke, ki jo je napisala vrstniku/-ci:

»Meni se zdi, da je lepo, če komu kaj darujemo, ker si moramo ta svet deliti.« •

maribor

JESENSKA KMEČKA OPRAVILA V DOMU DANIJELA HALASA

Darko Bračun

V Domu Danijela Halasa Velika Polana vsako leto omogočimo stanovalcem različna kmečka opravila, ki jim obudijo prijetne spomine iz preteklosti.

Letos smo travnato okolico doma izkoristili za čiščenje buč. Tega kmečkega opravila se je udeležil skoraj vsak stanovalec doma, kajti v njem je našel spomine na opravilo, ki ga je vsako leto z veseljem opravljal doma. Seme iz buč so pridno iskali tudi stanovalci, ki tega opravila še niso poskusili, in so se prijetno zabavali. Druženje smo popestrili s pripovedovanjem različnih dogodkov in prigod iz preteklosti. Čiščenju je sledil počitek s pravo kmečko malico – zabel kruh s čebulo in paradižnikom ter čaj z aromo vina. Slednji nam je dobro del, kajti naša grla so se opogumila, da smo zapeli nekaj pesmi in se tako še dodatno povесelili. Čiščenje buč se je nadaljevalo tudi popoldne po kosilu in še naslednji dan.

Naslednje kmečko opravilo, s katerim je hišnik Doma Danijela Halasa, g. Mirko Horvat, presenetil stanovalce, je bilo obiranje krompirja. Vedra so se hitro polnila, vrst, v katerih se je skrival krompir, je zmanjkovalo, prikolica je postajala vse bolj polna krompirja in med vsem tem dogajanjem je kmečko opravilo spet obudilo spomine na prijetna leta stanovalcev. Med obiranjem se je našlo tudi nekaj krompirjev, ki so bili posebno zanimivih oblik. Ker pa za vsako kmečko opravilo velja, da se zaključi s slastno malico, dobro kapljico in prijetnim druženjem, je naš Mirko z družino poskrbel za prijetno presenečenje – obilno in okusno kosilo, ki je stanovalcem Doma prijetno delo po zaključenem delu. Za sproščeno sobotno druženje se zahvaljujemo Mirkovi družini, ki je stanovalcem Doma Danijela Halasa pričarala nepozabne trenutke.

Stanovalci obožujejo zgoraj opisne dejavnosti, saj jih spominjajo na dni, ki so jih preživeli doma. Na ta način stanovalci Doma Danijela Halasa živijo prave gospodinjske skupnosti, po konceptu katerih deluje Dom Danijela Halasa. Da bi spoznali več dejavnosti, ki se odvijajo v okviru gospodinjskih skupnosti v Domu Danijela Halasa Velika Polana, ste vabljeni na obisk v prijetno prekmursko vasico Velika Polana. •

murska sobota

VESELO IN Z DOBRIMI ŽELJAMI

Albina Horvat

Akcijo »Pokloni zvezek« smo v Župnijski karitas Apače letos nadgradili z veselimi sprejemom in dobrimi željami za novo šolsko leto.

Davorina Giorgiotti iz Osnovne šole Apače in Simona Rošker iz Podružnične šole Stogovci, ki sta mlade spodbudili k dobrodelnosti, sta z veseljem podprli tudi našo idejo, da zbrane zvezke preda čim večja skupina učencev. In zgodil se je doživet ter vesel dogodek.

Številčno skupino mladih, ki so na župnijsko dvorišče prišli vsak s svežnjem zvezkov v rokah, smo pričakali gospod župnik Janez Ferencek in prostovoljke Župnijske karitas. Po toplem pozdravu so si ogledali prijazno PPT-predstavitve »Ptički in dobre misli«, ki smo jo izdelali v naši Župnijski karitas.

Za tem pa jih je presenetila še naša topla »potička za rdeča lička« in sladke češnje, ki jih je voditeljica s svojimi »skoraj šestdesetimi križi« kar sama nabrala z najvišjega vrha domačega drevesa.

Zbrane zvezke, v katerih je bilo zapisanih veliko lepih misli vrstnikom, smo pripravili za predajo na Škofijsko karitas. Povezali smo jih v svežnje in dodali še skupen letak z željami za novo šolsko leto: »Da novo šolsko leto se veselo bi začelo in petic v redovalnici bi mrgolelo!«

Poslovili smo se z veselimi srci in si obljubili, da bomo sodelovali tudi v prihodnji akciji »Pokloni zvezek«. •

ново mesto

VTISI Z LETOVANJA STAREJŠIH

Andreja Kastelic

Bil je 2. september in sončno ponedeljkovo jutro je naznanjalo, da se poletje le še ni povsem poslovilo – vsaj ne v zaledju Portoroža, kjer se je v Sončno hišo že naselilo pričakovanje nove skupine letujočih, tokrat z območja Škofijske karitas Novo mesto. Polni pričakovanj so bili ob prihodu tudi starejši (tokratna skupina je štela 17 udeležencev). Kljub letom, ki so jih šteli, so izžarevali neizmerno voljo in vedrino, vsak dan posebej pa je bilo čutiti tudi »polnost« njihovega življenja.

Jutra so bila za mnoge zgodnja in še pred zajtrkom so se nekateri že nadihali svežega zraka in se sprehodili, opazovali sončni vzhod, zapisali svoje misli oziroma ob premišljevanju ustvarjali ali pa se pogovarjali. Čutiti je bilo, da je duhovnost del njihovega vsakdana – s srčnostjo izgovorjene molitve so bile del zahval, prošenj, sv. maš ... Znali so opaziti vse tisto, kar je pri mlajših prevečkrat spregledano ali pa samoumevno – cvetoče in dišeče primorsko rastlinje, morske klobuke in drug morski živelj, morsko vodo, katere slanost so nekateri okusili prvič ... In vse te preprostosti so na njihove obraze prinašale nasmehe ter zadovoljstvo...

Življenjska modrost je odsevala tudi v skrbi drug za drugega ter v medsebojnem sprejemanju. Slabe volje in tarnanja ni priklicala niti okvara barke, ki nas je sicer popeljala do Izole in nazaj. Daljši postanek je bil čas prepevanja, druženja in smeha. Na temo duhovnosti in skupnosti pa smo poleg sv. maš prisluhnili tudi pričevanju romarjev s poti do Camina, obiskali skupnost Vrtnica ter starodavno cerkev v Hrastovljah.

Vsak od udeležencev sedaj hrani in obuja svoje spomine. Veliko teh je nastalo povsem spontano in so kot takšni najbolj pristni in najlepši. Ker gre za letovanje tistih, ki se soočajo z boleznimi, osamljenostjo, socialno stisko ipd., dnevi letovanja doprinesejo spremembo in izkušnjo, ki jih na nek način tudi duhovno in osebnostno obogati. Zato pa iskrena hvala sodelavcem župnijskih Karitas, ki v svojih skupnostih prepoznajo in spodbudijo tovrstne ljudi, da se odzovejo povabilu. Poleg vse pomoči pri organizacijskih delih letovanja pa velika zahvala vsem sodelujočim tudi za odnos, ki so ga namenili starejšim – vso skrb, prijaznost, spoštljivost, sočutje, nasmehe, objeme ... Skratka, za vse podarjene osebne darove, ki so jih bili deležni letujoči, in tudi vse radosti, ki so jih z nami podelili starejši. •

NAPOVEDNIK

ŠKOFIJSKA KARITAS CELJE

- 2. 10. FILMOTEKA, Marcelino ob 10.00
 - 8. 10. Ustvarjalnice - nakit iz lesa, ob 10.00 uri
 - 10. 10. MAMINE URICE, skupina mamic na poročniški, ob 10.00
 - 11. 10. Nasilje v družini, ob 10.00 uri
 - 14. 10. KDŽ, Medgeneracijska ženska skupina, ob 19.00
 - 15. 10. USTVARJALNICE – zapestnice, ob 10.00
 - 17. 10. KUHARSKI TEČAJ - pripravljamo ozimnico, ob 10.00
 - 23. 10. FILMOTEKA, Beethoven (druž. kom. 1992,) 10.00
 - 24. 10. KATEHEZA ZA ODRASLE, ob 18.00
 - 25. 10. Nasilje v družini, ob 16.00 uri.
 - 28. 10. KUHARSKI TEČAJ - Pekovski izdelki, ob 16.00
 - 29. 10. SKUPINA ZA ŽALUJOČE. Uvodno srečanje, ob 17.30
- Vsako sredo:** HIŠA MONTESSORI, program za otroke in starše ob 17.00, več na: www.montessori-celje.si (prijava obvezna)

ŠKOFIJSKA KARITAS KOPER

- 2. 10. Srečanje DK Ilirska Bistrica
- 5. 10. Srečanje KBBI, Vipavski Križ
- 7. 10. Srečanje Karitas vipavske dekanije
- 8. 10. Srečanje DK Idrija Cerkev in Tolminske OK
- 8. 10. Druženje generacij Ilirska Bistrica
- 22. 10. Srečanje Goriške OK
- 24. 10. Tajništvo ŠK
- 27. 10. Muzikal o Materi Tereziji *Svinčnik Zanj*, Ajdovščina ob 16h in 19h

ŠKOFIJSKA KARITAS LJUBLJANA

- 4. 11. Sv. maši za vse pokojne sodelavce in dobrotnike Karitas ob 18. uri v župnijski cerkvi Vseh svetih na Ljubljanskih Žalah

ŠKOFIJSKA KARITAS MARIBOR

- 9. 11. Ptujška Gora: duhovna obnova za sodelavce župnijskih Karitas mariborske nadškofije, ob 9.30

VERJAMEM VATE (2.del)

Alojzij Štefan

VERJAMEM VATE, KER TE BOG LJUBI

Vse velike svetovne in druge politične in gospodarske krize so predvsem **krize zaupanja**, ki je bilo izigrano, zapravljeno. Posledice so korupcija, izključevanje, posojilni krči na področju finančnega poslovanja (dragi krediti, velike obresti, zadrževanje denarja in izsiljevanje dolžnikov ...), propad podjetij, prezadolženost držav in, nenazadnje, splošna kriza vrednot, predvsem moralnih. Majhni ljudje ekonomsko krizo čutijo kot kupno nemoč, prisilne varčevalne ukrepe, povečanje davkov, zmanjševanje blaginje in dostopa do storitev, brezposelnost, ki poleg teptanja človekovega dostojanstva pomeni neposreden vstop v revščino in socialno izključenost, občutek prevare in ogoljufanosti (sramotne plače, nevzdržne pokojnine), izgubo dohodka za preživetje, nesposobnost zagotavljanja pokritja osnovnih stroškov in posledično prezadolženost, osebni bankrot, deložacije ... Hude stiske materialna revščina prinaša tudi na duševnem in duhovnem področju.

Papež Frančišek pravi, da je za politiko in gospodarstvo temeljno poslanstvo, **»da vsakemu prebivalcu na zemlji zagotovi minimalno blaginjo, ki mu omogoča živeti dostojanstveno in svobodno, z možnostjo preživljati družino, vzgajati otroke, slaviti Boga in razvijati lastne človeške sposobnosti«** (pismo ob vrhu G8 2013).

Benedikt XVI. je v svoji encikliki Bog je ljubezen zapisal, da bo Ljubezen – *karitas* – vedno potrebna, tudi v najbolj pravični družbi. »Nobene pravične državne ureditve ni, ki bi mogla napraviti odvečno služenje ljubezni. Kdor hoče odpraviti ljubezen, je na tem, da zanemari človeka kot človeka. Vedno bo obstajalo trpljenje, ki potrebuje tolažbo in pomoč. Vedno bo obstajala osamljenost. Vedno bodo tudi primeri gmotnega pomanjkanja, v katerih je potrebna pomoč v smislu dejavne ljubezni do bližnjega« (DCE, 31).

Trdovratna revščina in iz nje izhajajoče stiske vodijo v rušenje samozaupanja, vere vase in v svoje dostojanstvo, iz katerega izhaja ustvarjalna moč; povzročijo, da se podre zaupanje v človeka, tudi vera vate, vera v to, da skupaj zmoreva, da je pot in rešitev, da se splača.

Sodelavci Karitas, ki praktično opravljajo dela ljubezni do bližnjega v Cerkvi, se ne smejo ravnati po ideologijah spreminjanja sveta, marveč jih mora usmerjati vera, ki je dejavna po ljubezni (prim. Gal 5,6). Zato morajo najprej biti ljudje, ki se jih je dotaknila Kristusova ljubezen, ljudje, katerih srca je Kristus osvojil s svojo ljubeznijo in s tem v njih prebudil ljubezen do bližnjega. (DCE 33)

V nastajajočem strateškem načrtu Karitas v Sloveniji je večkrat jasno rečeno, da **»moramo opravičiti**

zaupanje, ohraniti zaupanje«. To pravzaprav pomeni **VERJAMEM VATE** (donator, prejemnik, sodelavec), da verjamemo v moč dobrote, ki spreminja nas, druge in svet. Pomagati moramo celostno, da bo Karitas dom za vse, kjer bo vsak dobil primerno pomoč, ki bo vračala dostojanstvo in upanje, in ga bomo vodili ter spremljali na pot polnega, ustvarjalnega in svobodnega življenja. Z drugimi besedami: VERJAMEM VATE ...

VERJAMEM VATE, ker verjameš vame. To ni trgovina, ampak je odrešilna logika upanja, zaupanja, na katerem lahko temelji ponovni zagon moči, ponovni izhod, ponovna rast in nova obljuba. Vsi, ki se obračajo na nas za pomoč, bi morali biti deležni te vere v človeka, ki jo je posvetil Božji Sin, ko se je učlovečil, ko se je dal krstiti v Jordanu, ko je oznanjal in nasičeval, ko je izročil Petru ključ svoje Cerkve, ko je poslal Svetega Duha Tolažnika, ki nam kaže smer v svetnikih – svetilnikih vere, ki nam je podaril papeža Frančiška.

Foto: Saša Eržen

VERJAMEM VATE, verjameš vame, verjameva vase: to je poleg notranjega nagiba k iskanju presežnega temeljna sposobnost na poti do vere. Ko verjamem vase in vate, v naju, se učim verjeti Bogu. Razlika med verujem in verjamem je ravno v tem, da se iz trdnosti in gotovosti »verjamem« odpiram za »verujem«, za tisto, kar lahko le upam, kar verjamem kljub temu, da ne morem dokazati. Luč vere je v tem, da kdor veruje, vidi; »vidi z lučjo, ki razsvetljuje celotno pot, ker prihaja k nam od vstalega Kristusa, zvezde Danice, ki nikoli ne zaide« (Luč vere, 2013).

VERJAMEM VATE, ker On verjame vate, ker ti je dal življenje, ker ti je dal talente, dal človeško dostojanstvo, ki je dokončno utemeljeno v učlovečenem, križanem in vstalem Božjem Sinu. Enostavno zato, ker te ljubi On, te v tej veri in isti ljubezni sočutno objemam tudi jaz.

In končno: poslanstvo Karitas je v tem, da vsakemu človeku, začeni s najrevnejšimi, neboljjenimi (tudi še pred rojstvom), osamljenimi in vsemi, ki so se zaradi različnih razlogov znašli v trenutni ali trajajoči stiski, v osebem srečanju prinaša Božjo ljubezen. S tem sodelujemo v njegovem odrešilnem delu in gradimo kra-

ljestvo miru, pravičnosti in ljubezni. To je »kultura srečanja«, ki nam jo v karitativnem delu predlaga sedanji papež Frančišek.

VERJAMEM VATE, ker si vreden, ker te On drži v svojih rokah in me je poklical, da zgradim zaupanje med vama. Verjamem, da zmoreš sam, zato ti pomagam, dokler ne zmoreš in zato, da boš enkrat zmogel.

VERJAMEM VATE, da boš ti lahko verjel Vanj! •

SEMINARJI KARITAS 2013 – VERJAMEM VATE

Imre Jerebic, Mojca Kepic

Seminarji karitas 2013

11. in 12. 10. 2013	Mirenski grad	Gnidovčev dom
18. in 19. 10. 2013	Veržej	Marijanum
25. in 26. 10. 2013	Celje	Dom sv. Jožef

Kot ste prebrali v avgustovski številki Žarka do brote, se z letošnjim geslom tedna Karitas in seminarja Karitas **Verjamem vate** pridružujemo razmišljanju v povezavi z evropskim letom aktivnega državljanstva in letom vere. Ob tem želimo spodbuditi sodelavce in prostovoljce Karitas k razmišljanju, kako so lahko v tem letu kot prostovoljci aktivni državljani.

Vsebina letošnjega seminarja je vezana na geslo Verjamem vate, s katerim želimo vse udeležence ozavešiti, da lahko v vsakega človeka, s katerim se srečamo, verjamemo, mu dajemo priložnost in damo možnost, da se počuti varnega, mu oprostimo, dajemo, tvegamo, se popolnoma podarimo ... Kot sodelavci in prostovoljci Karitas smo velikokrat v takem položaju, ko moramo enostavno verjeti v človeka. Pri tem pa nam je v oporo vera in preko nje črpamo moč za naše delo. To naše delo pa se kaže navzven pri sodelovanju z drugimi javnimi in zasebnimi institucijami ... in smo tako aktivni državljani.

V okviru programa bomo ob petkih zvečer na vsaki lokaciji izpostavili **vprišanje, kako iz posameznika, družine, skupnosti in lokalne skupnosti gradimo državo**. Gostje (predstavniki s posameznega področja) okrogle mize bodo tako vsak iz svojega vidika spregovorili, kako smo lahko aktivni državljani, se povezujemo s Karitas ... Vse nas pa bodo pozvali, da razmišljamo, kako smo kot sodelavci, prostovoljci Karitas vključeni v širšem družbenem prostoru.

Drugi del seminarja bo namenjen pričevanju profesorja dr. Stanka Gerjola in p. Silva Sinkovca o poslanstvu Karitas v letu vere. Poudarek pri razmišljanju bo, **kako opazimo, vidimo in sočutimo s**

sočlovekom. Sledila bosta še dva gosta, ki bosta spregovorila, kako v svojem življenju dajeta ljubezen v modernem času, kje črpata moč in vir za poklicanost v Cerkvi in družbi. Med posameznimi predavatelji pa bo čas za vaša vprašanja.

Popoldne pa bomo v delavnicah razmišljali, kako sodelavci, prostovoljci Karitas sodelujemo z javnimi institucijami in službami, ter predstavili svoje pozivno sodelovanje ostalim. Našli bomo tudi nekaj konkretnih primerov, kako bi lahko župnijska Karitas zbirala sredstva za svoje potrebe.

petek	
17.00	zbiranje in prijava udeležencev na seminar
18.00	sv. maša in večerja
20.00	okrogla miza: Aktivno državljanstvo
sobota	
7.00	sv. maša in zajtrk
9.00	predavanja in kosilo
14.00	delavnice
15.00	predviden zaključek

V sklopu seminarjev bo predstavljena tudi akcija zbiranja dohodnine za župnijsko Karitas in študijski program izpopolnjevanja: Karitativno delo. •

BILI SMO ZOPET NA SEDMERIH TRIGLAVSKIH JEZERIH!

Ludvik Stopar

Za nami je že tretji tradicionalni pohod Slovenske karitas na sedmera Triglavska jezera. Dne 6. julija smo se zbrali vsi, ki smo želeli obiskati naše gore, cvetje, zaplate snega, planšarije in lepote narave. Pot nas je vodila iz Stare Fužine do Planine Blato, na Planino pri Jezeru, Dedno polje. Malo nad Dednim poljem pa je letos nastala prva eko kapelica – delo pohodnikov Karitas. Kapelica je v deblu debelega macesna, v njem sta kipec Marije in križec, ki sta blagoslovljena, manjkala je samo maša, morda pa drugo leto, ki bo zopet organiziran pohod, ki bo v mesecu maju.

Po vračanju s sedmerih Triglavskih jezer smo se ustavili pri Mariji Pomagaj na Brezjah, kjer smo imeli sveto mašo, ki jo je za nas daroval p. Leopold Grčar. 104 pohodniki smo se pri sveti maši zahvalili Mariji za varno pot in srečno vrnitev domov. •

KARITAS PROTI TRGOVINI Z LJUDMI

s. Andreja Čakš

Slovenska karitas že od leta 2006 pomaga žrtvam trgovine z ljudmi. V letu 2012 smo v krizni namestitvi pomagali 8 osebam, 6 ženskam in 2 moškima. Krizna namestitev lahko traja pet dni, nato so osebe, ki potrebujejo dolgotrajnejšo pomoč, premeščene v varno namestitev. Lani so bile nameščene štiri osebe. Ker je trgovina z ljudmi mednarodno organiziran kriminal, smo se pri Slovenski karitas odločili da evropski dan boja proti trgovini z ljudmi, 18. oktober, obeležimo z mednarodno konferenco sosednjih in nekaterih Karitas JV Evrope.

Mednarodna konferenca z naslovom

**KARITAS PROTI TRGOVINI Z LJUDMI: BREZ MEJA
BREZ OKOV**
CARITAS AGAINST HUMAN TRAFFICKING: NO BOUNDARIES
NO CHAINS

bo potekala 17.–18. oktobra 2013

(prvi dan od 9.00 do 18.00, z vključenim kosilom, drugi dan od 9.00 do 12.00).

*Konferenca se bo odvijala v Ljubljani (Duhovno središče sv. Jožefa,
Ksaverjeva dvorana (pritličje), Ulica Janeza Pavla II. 13.)*

Na mednarodni konferenci bodo s svojimi prispevki sodelovali predstavniki: Kriminalistične policije, Ministrstva za delo, družino, socialne zadeve in enake možnosti, Mednarodne organizacije za migracije, Karitas Italije, Avstrije, Slovaške, BiH, Albanije in Slovenije.

Predstavljene bodo povezave migracij s pojavom trgovine z ljudmi, dobre prakse dela na področju preventivnih aktivnosti, oskrbe žrtev trgovine z ljudmi, reintegracije, celostnega spremljanja žrtev ter pravni okvir EU.

Konferenca je namenjena vsem, ki se pri svojem delu srečujete z ranljivimi skupinami ljudi (otroki, mladostniki, odvisniki, ženskami v stiski, osebami s specifičnimi potrebami), študentom humanističnih smeri, zainteresiranim prostovoljcem Karitas ter vsem, ki želijo bolje spoznati delo Karitas na področju boja proti trgovini z ljudmi.

Dnevni red dobite po **obvezni prijavi**. Prijave sprejemamo **do zapolnitve mest** na tel. **01 300 59 62** oz. **031 470 151** ali na e-naslov **projekti@karitas.si**. •

LETOVANJE SKUPNOSTI SREČANJE V SLOVENIJI

Lojze Štefanj

Bazni tabor je bil letos ponovno center v Novi Gorici. Fantje so se s svojimi koordinatorji zbrali v sredo, 26. avgusta. V torbah so bili obleka za tri dni, športni copati, ki naj bi bili primerni za pohod, kopalke, brisača, posteljnina, krema za sončenje in velika torba veselja ter potrpljenja. Najprej smo se v skupini pogovorili o pričakovanjih, načinu sodelovanja in vzdušju ter o odnosih, ki morajo biti med nami, če naj v bratstvu in slogi preživimo vesele tri dni skupaj. Po dobrem kosilu smo se tik pred nevihto odpravili proti Sveti gori. In glej ga, zlomka. Dež, kaj dež: nalive in neurje! Peš hoja iz Grgarja odpade. Na Goro smo šli kar z avti. V cerkvi smo imeli najprej duhovni nagovor p. Pepija in nato predstavitev bazilike, ki jo je temeljito in zanimivo opravil br. Ambrož. Fantje so bili izredno zbrani, primerno so se vedli in pokazali, da so bili pri

stvari. Poslušali so in si zapomnili. Nato smo si ogledali romarski muzej in šli peš do spomenika iz prve svetovne vojne, nato pa peš v Grgar.

Naslednje jutro smo v sončnem vremenu začeli planinsko pot v Velikem Ubelskem. Velika torba s sendviči, kar nekaj plastenk zmrznjene vode, oprema pa »tako-tako« – naj bi zadoščala za lahko označeno planinsko pot na Nanos. Vendar tja nismo prišli. Zakaj? Bil sem vodja poti, a sem se zmotil pri izbiri poti iz vasi v gozd. Trmasto sem vztrajal, čeprav so nekateri dvomili, da gremo prav. Večina je trdila, da naj kar hodimo, ker bomo tako ali tako nekje prišli na pravo pot, ki je šla verjetno malo bolj desno. Bolj kot smo hodili in si pomagali celo z GPS-om, bolj smo ostajali v gozdu brez prave orientacije, kje smo. Prišli smo do kamnitih skladov, Zvone nas gor ni pustil, šli smo izmenoma naprej eden in drugi, pa nihče ni imel kaj več sreče. Nazadnje smo se posedli na kup kamenja in pojedli kosilo iz popotne torbe. Ko sem ves obupan in užaljen našel dovolj moči za miren premislek, sem predlagal: »Fantje, nehajmo! Priznam, zmotil

sem se in vas zavedel v tole godljo. Dovolj rekreacije. Pojdimo dol v vas, ki mora biti nekje tu spodaj, in se potem odločimo, kaj bomo.» Vsi so bili za, in res: hitro smo prišli nazaj na izhodišče, videli tudi, kje smo zgrešili, in potem se je začel lep in miren pohod proti Erazmovi zgodbi. Bilo je veliko dobre volje, veselja in izzivov. Čeprav smo se izgubili in smo se iskali in skupaj hodili. Pohod smo izredno lepo zaključili z ogledom Predjamskega gradu. Hvala podjetju Postojnska jama za velik popust in brez zamere fantom v oddajnem centru Nanos, ki so nas do 18h zamenjali, da bi nam razkazali center. Vzdušje je bilo ves dan dobro, družba odlična, pogovori konstruktivni in koristni. Vse je šlo v redu. Če bi le na začetku priznal, da sem šel po napačni poti ... Kako tipično!

V sredo pa dolgo pričakovano kopanje. Najpogumnejši smo kar hitro poskakali v vodo, drugi pa najprej na nogomet, da je razgreto telo še bolj učinkovito ohladila Idrijca, ki je imela kar okoli 15 stopinj. Tudi odbojka na mivki je dobro stekla. A vse skupaj ne bi

bilo »to«, če ne bi Zvone izpolnil obljube in fantov počastil s »čevapi« in hrenovkami ter pečeno zelenjavo na žaru. Ej, kako je bilo, s svežo solato z domačega vrta, vse skupaj okusno! Vse je bilo dobro, kaj dobro, odlično! Na tabor smo povabili tudi lanske in letošnje absolvente programa, ki pa niso mogli priti. Prišli pa so nas obiskat prostovoljka ga. Verena iz Tolmina (z vrečko sladkarij) ter Tadej iz »Naše štarcune« in naš Mišo (»Šparta«).

Vsi smo se imeli fajn, uživali v prijetni družbi in v pogumnih skokih Mateja, Miša, Jasmina, Slobodana, Jerneja in Kristjana z velike skalnice na mostu. Prijetno utrujeni smo se odpravili nazaj v svoje centre. Zanimivo bo brati mesečna poročila fantov, kjer bodo, upam, ugotovili, da smo se vsi veliko naučili drug od drugega in jaz od moje zgrešene poti na Nanos. •

SKRB ZA STAREJŠE – PRILOŽNOST ALI OBVEZA?

Miha Starešinič, Vključen.si

V današnjem tempu življenja, kjer se tudi mlajši vedno težje znajdejo, se prevečkrat spregleda stiska ljudi, ki so zaradi različnih razlogov odrinjeni na rob družbe. Mnogi od teh so starejši, ki za svoje bivanje pogosto potrebujejo pomoč bližnjih, saj jim širša družba ne omogoča normalnega vključevanja. Veliko teh potrebuje celostno oskrbo, ki včasih zavzema samo druženje, drugič stik z drugimi ali celo kompleksnejšo zdravniško oskrbo.

NVO in prostovoljci so pomemben člen, ki omogoča zapolnitev vrzeli, ki je država z svojimi službami ne zmore zapolniti. V številnih primerih so NVO edina povezava starejših s preostalo družbo in so tudi edini glasnik starejših, ki jih bremenijo največje socialne stiske.

NVO in njihovi prostovoljci s svojim delovanjem, ki mnogokrat ni prepoznano in ovrednoteno, v prvi vrsti skrbijo, da se starejši ne počutijo odrinjene, brez aktivne vloge v družbi. **Osamljenost starejših je pojav, ki se ga družba ne zaveda, saj taki starejši svojih problemov in stisk pogosto ne morejo ali ne zmorejo izraziti. Njihovi problemi ostajajo med štirimi stenami njihovih domov, s krčenjem zdravstvenih pravic, višanjem inflacije in življenjskih stroškov pa država sili starejše v vedno večjo revščino in izolacijo.**

Zato je edino pravilno, da se poudari pomen delovanja NVO in prostovoljcev, saj s svojim delovanjem, angažiranjem, skrbjo za starejše v mnogih primerih postanejo edini zaveznik socialno izključenih starejših. Mnogi programi, ki jih izvajajo NVO, omogočajo starejšim ohraniti in vzpostaviti socialni stik, omogočajo računalniško znanje, tečaje tujih jezikov z namenom omogočiti večjo vključenost starejših v družbo.

Prav tako veliko vlogo NVO namenjajo medgeneracijski solidarnosti. Z raznimi akcijami želijo povezati mlajše in starejše generacije, ki zaradi načina življenja in tempa, ki ga življenje narekuje, povečuje prepad med generacijami, zaradi katerega se zmanjšuje možnost družbene solidarnosti do šibkejših. Z medgeneracijskim povezovanjem pa lahko krepimo vezi med generacijami.

Širša javnost brez NVO in njihovega delovanja ne prepozna problematik, ki pestijo starejše. Zato NVO namenijo vedno več časa različnim načinom povezovanja starejših z mladimi, kjer se ustvarja razumevanje in zbliževanje različnih generacij, vsake s svojimi problemi.

Starejšim, ki lahko sodelujejo pri medgeneracijskem povezovanju, je treba dati možnost vključitve v proces povezovanja. Žal pa je vedno več starejših, ki potrebujejo različno pomoč. Vse več starejših doživlja osebne stiske, pri katerih v večini primerov težko računajo na državno pomoč. Zato je delovanje NVO in njihovih prostovoljcev vedno bolj potrebno in zaželeno.

V mreži za socialno vključevanje – Vključen.si se zavedamo problema vedno večje odrinjenosti in zapostavljenosti starejših. Zato smo v sodelovanju s Centrom starejših Medvode v mesecu septembru organizirali prvo **Info točko za starejše**. Udeleženci so pridobili koristne informacije o celostni oskrbi starejših in inovativnih pristopih dela s starejšimi. Z Info točko želimo omogočiti starejšim večjo kakovost življenja, zato vabimo vse, ki se pri svojem delovanju srečujejo s starejšimi, da se udeležite Info točk, ki jih bomo v prihodnjih mesecih organizirali po Sloveniji.

Foto: (vir: www.siol.net)

REPUBLIKA SLOVENIJA
MINISTRSTVO ZA NOTRANJE ZADEVE

vključen.si

Naložba v vašo prihodnost
OPERACIJO DELNO FINANCIRA EVROPSKA UNIJA
Evropski socialni sklad

KARITATIVNO DELO, ŠTUDIJSKI PROGRAM IZPOPOLNJEVANJA

Ime Jerebic

Teološka fakulteta za svoje diplomante in za sodelavce Karitas prvič pripravlja enoletni študijski program, ki **je prvenstveno namenjen izobraževanju za prostovoljno delo v župnijskih Karitas ali drugih karitativnih dejavnostih v Cerkvi**.

Skozi študijski program se bodo študentje srečevali na eni strani s sodobnim človekom, ki ima razne socialne ali druge probleme in je v stiski, na drugi strani pa s karitativnim delavcem, ki mu želi biti v pomoč in oporo na čim bolj ustrezen in učinkovit na-

čin s posebnim poudarkom na ohranitvi človeškega dostojanstva.

Obvezni program vključuje raziskovanje socialnih problemov in stisk, etično-moralne dileme v karitativnem delu, obravnavanje biblične prakse v karitativnem delu, spoznavanje strukture karitativnega in socialnega dela v družbi in Cerkvi ter učenje načina komuniciranja v karitativnem delu.

Z izbirnimi predmeti slušatelji podrobneje spoznajo karitativno delo na župnijski, škofijski, Slovenski karitas in drugih socialnih ustanovah ter se usposobijo za različne operativne naloge.

POGOJI ZA VPIS

V študijski program se kot redni študentje lahko vpišejo diplomanti starih visokošolskih in univerzitetnih programov ter prve ali druge bolonjske stopnje študijskih programov teoloških, socialnih in družboslovnih smeri ter diplomanti drugih višješolskih/strokovnih in visokošolskih področij. Slednjim lahko po potrebi komisija za študijske zadeve UL TEOF določi diferencialne izpite.

Kot gostje oziroma izredni študentje se lahko izpopolnjevanja udeležijo tudi tisti, ki imajo zaključeno srednješolsko izobrazbo, in za svoje izobraževanje ne prejmejo formalnega potrdila visokošolskega zavoda.

Vpis poteka na UL TEOF v Ljubljani. Prvi in edini vpis v letošnjem letu bo predvidoma 15. novembra.

ČASOVNI OBSEG ŠTUDIJA

Izpopolnjevalni program je enoletni študij, ki pa je s predavanji razdeljen na dve leti. Rednim študentom prinaša 36 kreditnih točk in obsega 360 kontaktnih šolskih ur. Obvezna prisotnost na kontaktnih urah je 80%.

POTEK PREDAVANJ

Predavanja se bodo izvajala na UL TEOF v Ljubljani in v Enoti v Mariboru. Predavanja bodo predvidoma v času študijskega leta vsak drugi vikend v mesecu potekala ob petkih zvečer in ob sobotah. Možen je tudi drugačen dogovor s predavatelji in študenti. Na mesec v študijskem letu je predvidenih do 25 šolskih kontaktnih ur oziroma na teden največ 6 šolskih ur.

Študijska literatura bo določena s strani predavateljev.

Prvi in edini vpis v letošnjem letu bo predvidoma 15. novembra.

Za vsa dodatna vprašanja se lahko obrnete na Slovensko karitas, Kristanova ul. 1, 1000 Ljubljana, 01 300 59 60 ali na Teološko fakulteto, Poljanska cesta 4, 1000 Ljubljana. •

ZA MIR V SIRIJI

Jana Lampe

Papež Frančišek nas je v soboto, 7. septembra 2013, **povabil k svetovnemu dnevu molitve in posta za mir v Siriji**. Na ta večer je na Trgu svetega Petra vodil na tisoče romarjev v bedenju za mir.

Papež je pred tem dejal: *»Zbrali se bomo v molitvi in v duhu pokore za mir za ljubljeni sirski narod in tudi za mir drugje po svetu, kjer se soočajo s konflikti in nasiljem. Človeštvo potrebuje te geste miru ter besede upanja.«*

Generalni tajnik Caritas Internationalis, Michel Roy, je povabil vse zaposlene, prostovoljce in podpornike Karitas po vsem svetu, da se pridružimo papežu v molitvi za mir. **Tej pobudi smo se pridružili tudi sodelavci Slovenske karitas** in k temu povabili še druge.

Michael Roy je tudi dejal: *»Kriza v Siriji je največji humanitarni izziv, s katerim se sedaj sooča svet. Naše osebe neutrudno dela na frontnih linijah v Siriji in v sosednjih državah, kjer je sedaj že 2 milijona beguncev. Združimo se skupaj v solidarnosti z ljudmi v Siriji in v molitvi za končanje te tragedije. Karitas na teh kriznih območjih ljudem zagotavlja hrano, zatočišče, izobraževanje otrok, zdravstveno oskrbo, psihosocialno pomoč in pomoč pri iskanju zaslužka. Od začetka krize v marcu 2011 je Karitas Sirije pomagala 25.000 ljudem in 5.000 otrokom v Siriji, Karitas v Libanonu je pomagala 125.000 beguncem, Karitas v Jordaniji 130.000, Karitas v Turčiji pa 7.000. Tudi Karitas v Iraku pomaga vedno več beguncem na severu.«*

Na Slovenski karitas smo v mesecu juniju posredovali 10.000 EUR lokalni Karitas v Turčiji za nudenje najnujnejše pomoči s hrano in zdravstveno oskrbo neregistriranim sirskim begunskim družinam v obmejnih krajih Reyhanli in Kirikhan v Turčiji.

Foto: Caritas Internationalis

Foto: Vir: Caritas Internationalis

Molitev za mir v Siriji

Bog sočutja,
poslušaj klice ljudi v Siriji.
Zaceli rane tistim, ki trpijo zaradi nasilja,
potolaži tiste, ki žalujejo za umrlimi.
Daj ljudem iz sosednjih držav moči
za sprejemanje in oskrbo beguncev.
Spremeni srca tistih, ki so prijeli za orožje,
in zaščititi tiste, ki se zavzemajo za mir.

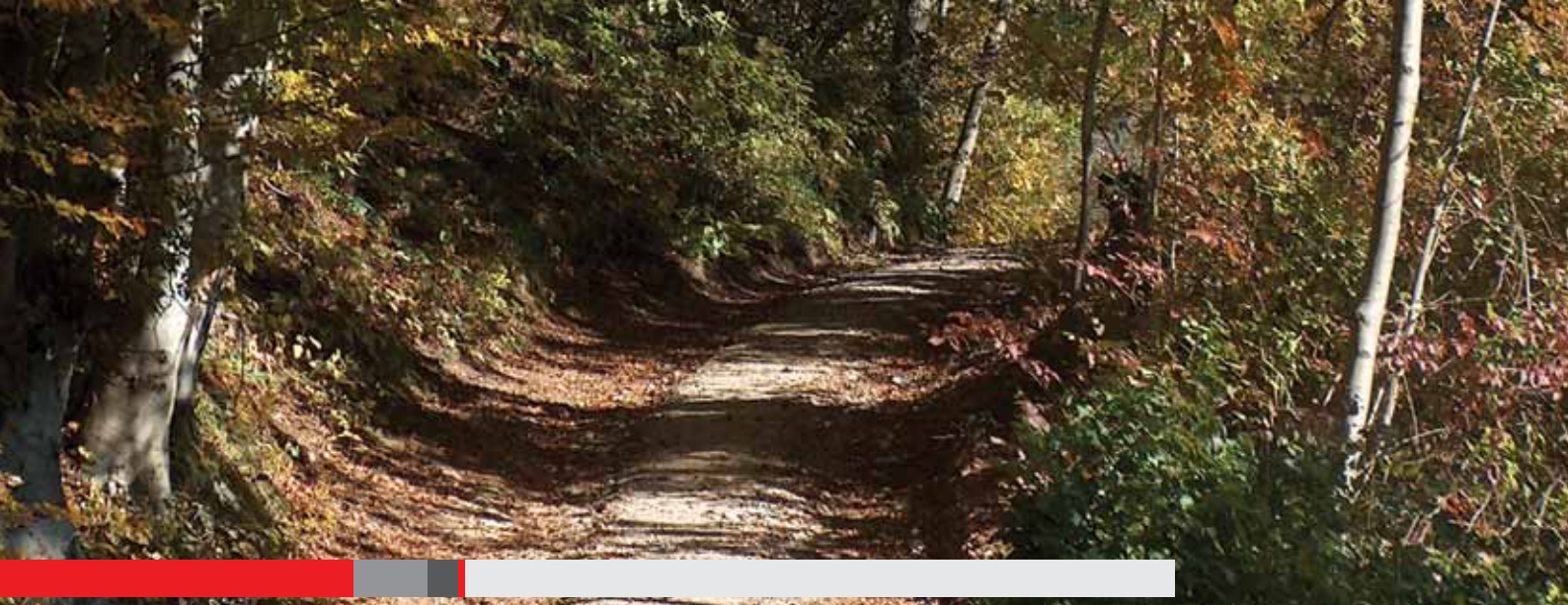
Bog upanja,
navdihni voditelje, naj izberejo mir
pred nasiljem in iščejo spravo s sovražnikom.
Navdihni Cerkev po vsem svetu
s sočutjem do ljudi v Siriji
in daj nam upanje za prihodnost v miru,
ki temelji na pravičnosti za vse.
To Te prosimo po Jezusu Kristusu,
knezu miru in luči sveta,
Amen.

*Molitev so pripravili
Catholics Confront Global Poverty.*

Potrebe po pomoči na teh kriznih območjih so velike. Kdor bi še želel pomagati sirskim beguncem, lahko svoj dar nakaže na TRR: Slovenska karitas, Kristanova ulica 1, 1000 Ljubljana, SI56 0214 0001 5556 761, Namen: Begunci Sirija, Sklic: 00 840. Hvala.

V okviru škofijskih in župnijskih Karitas vas vabimo tudi k nadaljnji molitvi za mir v Siriji in po svetu. Za ta namen prilagamo tudi kratko molitev. •

***Izbral si si osamljeno pot,
nemirno cesto, kjer ni poti nazaj.
Nekega dne boš zopet našel Luč.
Ali ne veš tega? Ne pusti, da gre to mimo tebe – bodi močan.***

***Sledi svojemu srcu.
Naj te tvoja ljubezen vodi skozi temo,
nazaj na kraj, ki si ga nekoč poznal.
Verjamem, verjamem, verjamem vate.***

***Sledi svojim sanjam.
Bodi to, kar si, angel dobrote.
Ničesar ni, česar ne moreš storiti.
Verjamem, verjamem, verjamem vate.***

(Il Divo, prevod)

QR koda za dostop do
Žarka dobrote na internetni
strani preko sodobnih
spletnih bralnikov.

ISSN 1581-5528

9 771581 552004